

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 1. V Ljubljani, 1. januarija 1894. Leto XXIV.

Iz otroških let.

1. V šoli.

Šoli mirno smo sedeli,
Prišli so gospód veselí,
Dobrosrèno rekli nam:
„Nekaj lepega imam;
Hkoneu ure list dobíte,
Pridno ga doma beríte!“

List na mizo položili,
„Zgodbe,“ nas lepó učili,
Treba páziti zeló;
Kam pa sili mi okó?
„Vrtec“ ljubi moj leží tam,
Oh zakáj ga vže ne čítam!

Lepa, toda znana zgódba
Salamonova je sódba,
Ki razlagajo jo nam;
Na izust jo dávno znam.
Kaj pa mični „Vrtec“ právi,
Rôji vedno mi po glávi.

Ura teče prepočási,
Zvon, oj brzo se oglási!
Zdaj se čuje vdar iz lín,

Bom li rešen bolečin?
Nè! — En dan bom še mučenec,
List je drug dobil učencee.

2. V cerkvi.

V cerkev šél sem, z mano mati,
Treba Modrim čast je dati,
Pa pred vrati mi nekdo
Štislil „Vrtec“ je v rokó.
Denem v žep ga suknje svôje,
Zvonček žagradni zapôje.

Pridigar prišél na léco,
Ljudstvo nagovarja, déco,
Ki pod prižnico stóji,
Vsakdo vpira vánj očí.
Kaj pa mene vedno móti?
Pojdi mi skušnjava s póti!

Pa prične se sveta maša,
Orglje, petje se oglašá,
K višku dviga vsak srcé
K Bogu hrepené željé;
Moje pa so razdeljéne,
„Vrtec,“ oh ne moti méne!